

Universitätsbibliothek Paderborn

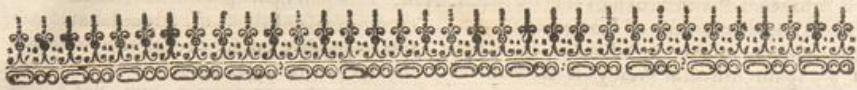
**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput Primum. De anno, quo primū restitutus est Athanasius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

**HENRICI VALESII
OBSERVATIONVM
ECCLESIASTICARUM
IN SOCRATEM ET SOZOMENUM
LIBER PRIMUS.**

CAPUT PRIMUM.

De anno, quo primum restitutus est Athanasius.

AESAR Baronius in Annali bus & Dionysius Petavius in Rationario temporum, Blundellus in libro de Primitu Ecclesie, & alii, scribunt Athanasium anno Christi 338. ab exilio esse revocatum, anno scilicet post mortem Constantini, qui supradictum Antistitem, cum adversiorum calumniis premi videret, ad tempus in Gallias relegaverat. Ego vero anno Domini 337. eo ipso, quo mortuus est Constantinus, Athanasium restitutum esse contendo: idque certissimo argumen- to, ut opinor, evincam. Scribit enim Athanasius in Apologia secunda adversus Arianos, pag. 805. se solutum exilio, & patriz restitutum esse a junio Constantino, qui & literas ipsi dedit ad populum & Clerum Ecclesia Alexandrina. Eas literas ibidem refert Athanasius: quarum haec est inscriptio: *Constantinus Cæsar populo Catholica Ecclesie Alexandrinae.* Subscriptio autem est hujusmodi: *datum Treveris XV. Calendas Julias.* Tam inscriptio, quam subscriptio harum literarum docet id, quod dixi, Athanasium scilicet solutum esse exilio statim post obitum Constantini Maximi, anno Christi 337. Nam si anno sequente restitutus fuisset, tum Constantinus junior non Cæarem se, sed Augustum appellasset. Nec a Constantino juniore restitutus fuisset Athanasius, sed a Constantio cui Orientis Imperium obtigerat. Quare cum Constantinus ipse in iis litteris Cæarem tantum se appelleret, & cum Athanasius se a Constantino juniore restitutum esse testetur, apparet id factum fuisse antequam Constantini senioris filii amiliibus Augulti essent nuncupati. Etenim mortuo Constantino interregnum quoddam fuit; orbisque Romanus sine Imperatore mansit per tres fere men-

A fes, donec fratres, qui Cæsarum nomine diversas Provincias regebant, ad dividendam Romani Imperii summam in unum coiissent. Obiit Constantinus XI. Calendas Junias, & ipso anno nuncupati sunt tres Augulti, Constantinus, Constantius & Constans, s. Idus Septembres, ut legitur in veteribus Fastis, quos falso sub Idatii nomine publicavit Jacobus Sirmundus. Hoc ipsum est, quod Eusebius in libro 4. de vita Constantini scribit, illum post mortem imperasse, & cuncta diplomata atque edita, ejus, tanquam superstitione nomine fuisse insignita. Ob hanc igitur causam Constantinus junior in suis ad Alexandrinos literis se duntaxat Cæarem appellat, quippe qui nondum Augustus fuisset appellatus. Data enim sunt literæ 15. Calendas Julias. Augustus autem cum fratribus nuncupatus est s. Idus Septembres. Porro tunc temporis dum fratres tantum Cæsares vocarentur, summa auctoritas penes juniores Constantinum erat, quippe qui fratrum natu maximus foret.

CAPUT II.

Quo anno Julius Romana urbis Episcopus, missio in Orientem Presbyteris, Athanasium & Eusebianos Romanam ad synodum evocaverit.

Reverso Alexandriam Athanasio, quod anno Domini 337. contigisse superiori capite demonstravimus, Eusebiani moleste ferentes ejus restitucionem, novis criminationibus apud tres Augulos eum vexare cœperunt. Nam & ad Constantium & Constantem Occidentalem partium Imperatores literas scripsere, quibus præter vetera illa crimina toties decantata, eum insuper accusabant, quod post redditum suum plurimas in urbe seditiones excitasset, multosque civium in carcerem trudi, verberibus affici, & necari a judice fecisset. Eadem quoque scripserunt ad Julium Romana urbis Episcopum, missio ad eum Macario Presbytero, & Martyrio, Hesychioq; Diaconis. Quare coactus

Y 11 1